

Még el nem indul

Angeline Nenadovits halott, Patarcsics Endréné született Jósvai Ella halott, Boro Višnjić, Miro, Gitta, Ila, Béla, István, Miklós, Kristóf, Endre, Lina, Andor, Zoltán, Márton, Anna és a többiek is halottak. Csak én maradtam, de mi garantálja, hogy én sem vagyok halott, és hogy ez a szituáció is nem csak illúzió, ami csupán egy átfutó gondolat az örökké áradó Duna vizében. Újvidék, Pozsony, Szabadka, Belgrád, Temesvár, Szeged, Kolozsvár, Budapest, Bécs, Párizs nem létezik, vagyis nem úgy... Semmi sem ugyanaz, mint annak idején. A városok valahol elvesztek, megváltoztak, magasak, szűkek, nyüzsgők és zajosak, de nem félelmetesek, mint anno, a háború idején.

Cím: Újvidék, Kralja Aleksandra 14.

Egy vörös cetlire felírva találtam ezt egy könyvben. A kötet címét már elfelejtettem, csak arra emlékszem, hogy a könyvtárból vettem ki, vörös volt és narancsillatú, talán regény lehetett. Emlékszem még a betűk méretére, a furcsa lapszámokra, az elfolyó betűkre, de a tartalom egyetlen megragadható pontjára sem. A cím alatt egy kávézó is regisztrálva volt, egy villamos belsejében kialakítva. A papírfecnit nyilván egy előző olvasó tehetette oda, aki vagy egy ott dolgozó, vagy valaki, akinek nagyon megtetszett a hely, és ezt gondolta a legcsábítóbb felhívásnak.

Este volt. Csak a villamos hívogató fénye világított, de a kocsi teljesen üres volt. Belépve egy italokkal teli bár fogadott a hozzá tartozó bárszékekkel, valamint a régi időkből ottragadt, feljavított fapados ülésekkel, melyek még finoman fénylettek a két évvel ezelőtti újrafestés óta. A villamos vége felé indultam, beültem az utolsó bokszba, a hátamat a fal felé fordítva, gondoltam, így gyorsabban észreveszem, ha visszajön a pincér. A percek lassan múltak. A rádióból halk zongorahang szólt.

Odakint feltámadt a szél, egy férfi közeledett nagy sebességgel egyenesen a kocsí felé. Az ajtót gyorsan nyitotta és gyorsan csukta, rám nézett, biccentett, majd levette a kalapját, és beült a villamos közepébe. A kalapját az asztalra helyezte, kabátzsebéből egy összetekert újságot vett elő. A pincér még sehol.

Tekintetem az olvasó férfiról a fejével párhuzamos fényképekre terelődött. A fotók egy régi Újvidéket festettek fel fekete-fehér és szépia stílusban, nyüzsgő utcákkal, kalapban és hatalmas ruhákban mázskáló nőkkel és az akkor még közlekedő villamosra rohanó emberekkel. Az egyik képen talán Angeline Nenadovits egész napos utazásait is megörökítette, amint a kék villamosból kitekintve még utoljára végigpásztázta Újvidék utcáit, a maguk teljességében, a Fő térről a „Felső háló állomás”-ig, majd vissza, később pedig a Futaki úti vasúti vágányokig.

– Már egy ideje nem mozdult – nézett ki a férfi az újság mögül.

– Tessék? – nem teljesen hallottam, amit mondott.

– A villamos. Már egy ideje nem mozdult – ismételte meg iménti állítását.

– Talán menni akart valamerre?

– Ki nem? – mondta, majd arcát ismét eltakarta az újsággal. Gondolom, nem volt több mondanivalója.

A széllel együtt a borulás is megérkezett. A város szép lassan teljesen elsötétedett. Még pár percet játszadoztam az asztalra tett őszi dekorációval, három gesztenyével, két makka és egy üvegbe hajított gyertyával. Sorba raktam, egymás után helyeztem, hogy egyenes vonalat, háromszöget alkossanak. Majd lassacskán ezt is meguntam. És a kabátomért nyúltam.

– Elnézést, hogy megvárakoztattam, de végig akartam olvasni az újságot – szólalt meg az imént belépett férfi, majd a pult mögé sétált.

– Valami érdekes dolog történt talán? – kérdeztem kissé meglepve, miközben a kabátomat húztam.

– Csak a szokásos – válaszolta a legnyugodtabban, és az ablak felé mutatott. – A maga helyében nem mennék ki, már szemerkél az eső, pár perc múlva vihar lesz. Javaslom, várja meg itt és rendeljen. A ház ajándéka, amiért megvárattam.

– Egy teát kérnék – vettem le a kabátom, és ültem a pulthoz.

– Először van itt? – egy pohárért nyúlt, amibe egy kis vizet engedett, majd mosni kezdte.

– Újvidéken már rég nem jártam. A kávézóban először.

– Előbb-utóbb mindenki benéz ide – mondta, és törölgetni kezdte az imént elmosott poharat.

– Igazából meghívásra jöttem.

- Csak narancsos teánk van. Jó lesz?
- Igen, köszönöm. Három kockacukorral kérem.

Feltette a vizet forni. Kétringlis gáztűzhelyt használt, egy dzsezvába töltötte a vizet, és azt tette oda. Azt mondta, nem szereti ezeket az újabb típusú vízforralókat, mert túl gyorsak, elveszik a teázás lényegét. A víz lassan forrt, közben letörölte a pultot előttem, úgy éreztem, együtt mozog a karja a halk dzsesszel a háttérben. Mintha már nem is Újvidéken lennék egy vilamoskocsi csapdájában, a szakadó esőben. A teavíz időközben felforrt. Kiöntötte egy bögrébe, várt egy kicsit, majd át egy másikba, ismét várt, és egy harmadikba töltötte, végül beletette a szárított teával teli szűrőt.

– A legjobb teákat hetvenfokos vízben áztatják, minden egyes átöntésnél tíz fokot csökken a víz hőmérséklete – magyarázta közben, majd behelyezett három kockacukrot, ahogy kértem, megkeverte, és átnyújtotta egy fehér bögrében. Néztem pár másodpercig, kevertem rajta egyet, aztán belekortyoltam. Könnyűnek és súlytalannak éreztem a teát. Pár percig nem beszélünk, hozzávetőlegesen addig, ameddig meg nem ittam a teám felét. Majd én szólítottam meg.

- Nagyon finom tea – jeleztem elismerően.
- Köszönöm, sokaknak ez a kedvence.
- Mióta dolgozik itt? Gondolom, már nem először csinálta.
- A kezdetektől. Úgyis mondhatjuk, hogy enyém a hely.
- Sok vendége szokott egyébként lenni? Mert szemmel láthatóan nem csúcsidőben érkeztem.
- Vannak napok, amikor túl sokan megfordulnak itt, furcsa emberek, öregek, anyukák, apukák, fiatalok ritkábban, de ilyen esős napokon...
- Értem.

Nem volt más kérdésem. Ismét a teám felé fordultam, és kortyoltam belőle. Közben kitekintettem és konstatáltam, hogy az eső nem áll el egyhamar, ezért egészen lassan kezdtem inni. Mire a végére értem, teljesen kihűlt.

- Dolgozott már bárban? – érkezett a következő kérdés.
- Nem, de nem hiszem, hogy jó lennék benne.
- Értem, de azért kipróbálhatja, ha szeretné – mielőtt válaszoltam volna, már ki is lépett a pult mögül, és felállított a székről.

Engedelmesen a pult mögé mentem, ő pedig az én helyemre ült.

– Kérem, vegyen elő két Y poharat a háta mögül. Koktélt készítünk – hangzott az első utasítás, én pedig végrehajtottam.

- Vegye le a blue curacaot, és töltsön négy centilitert a keverőpohárba, négy centiliter lime vodkát és nyolc centiliter citromlét!

Beletelt egy kis időbe, mire mindent megtaláltam.

– Rendben, tegye rá a tetejét, és rázza fel. Tegyen bele koktélcseresznét, majd töltse ki a poharakba!

– Így megfelel? – kérdeztem, miközben kitöltöttem.

– Tökéletes – válaszolta, én pedig átnyújtottam a pult másik felére az egyiket, a másikat magam elé tartottam. Az egyik szemem úgy csuktam be, hogy a poháron keresztül mindent lássak. A pohár a férfi bal oldalára került, kint pedig még mindig esett az eső.

– Érdekes színe van.

– Ha nappalig maradnánk, és ott ülne, ahol az imént én, a megfelelő szögben lenne ahhoz, hogy egy kinti faág visszatükröződjön benne.

– Nyugalom... Csak addig maradunk, ameddig nem csenget a vilamos.